

Uit het boek met Dierenverhalen 'Misschien wisten ze alles' van Toon Tellegen

TIJDENS DE DAGELIJKSE VERGADERING OP DE OPEN plek in het bos stelde de kakkerlak voor een pudding te maken.

“Ga je gang,” zei de vos, “maar waar hadden we het over?”

“Over de gang van zaken,” zei de tjiftjaf.

“Precies,” zei de karper, met gefronst voorhoofd.

“Nee,” zei de kakkerlak. “Jullie begrijpen mij niet. Ik bedoel een pudding voor iedereen. Met álles erin wat iedereen lekker vindt: gras, eikels, honing, schors, beukennoten, wier, schelpen, bladeren, hars, water, distels, krijt, modder, noem maar op...”

“De gang van zaken...” mompelde de vos nog. Maar de anderen spitsten hun oren bij het vernemen van hun lievelingsgerechten.

“Een goed idee,” zei de eekhoorn. De beer kon zich al nauwelijks meer bedwingen.

Onmiddellijk gingen zij aan de slag en tegen de avond stond er een pudding die de hele open plek in het bos in beslag nam, zodat de dieren er nauwelijks nog langs konden, en die tot aan de kruinen van de bomen reikte en slechts met haastig in elkaar getimmerde trappen bestegen kon worden. De kakkerlak zat midden in zijn schepping, maar de pudding was zo zacht dat hij langzaam naar beneden zonk en slechts met moeite door de ooievaar gered kon worden. De rups liet zich van boven naar beneden rollen, langs een flauwe helling van kastanjebladeren, en gilte van plezier.

Die avond was het feest. Het vuurvliegje ontstak zijn licht, de olifant trompetterde, de bij zoemde harder dan ooit, en op een welluidende slag van de nachtegaal viel iedereen aan.

Urenlang was het gesmul te horen. Het kraakte, knarste en knerpte daar alsof het hele bos werd fijngemalen.

Niemand sprak een woord. Iedereen at. Niemand bleef bij een ander achter.

Toen ten slotte rond middernacht de mier de laatste korrel suiker tussen zijn kaken vermaalde leunde iedereen behaaglijk achterover, knikte dankbaar naar de kakkerlak en achtte zich niet meer in staat om nog naar huis te gaan.

Een uur later rees een reusachtig gesnurk omhoog naar de lucht die vol met glinsterende sterren over het bos hing. Alsof hij moe was en even op de wereld leunde.